

Debreceni Ítéltábla

Gf.IV.30.066/2021/53.

A Debreceni Ítéltábla a PROVARI Varga and Partners Ügyvédi Társulás, Dr. Varga István Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME, ügyintéző: dr. Varga István ügyvéd) meghatalmazott által képviselt I. RENDŰ FELPERES NEVE (I. RENDŰ FELPERES CÍME, Cg....) I. rendű és II. RENDŰ FELPERES NEVE (I. RENDŰ FELPERES CÍME) II. rendű felperesek által – a Jádi Németh Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME, ügyintéző Dr. Jádi Németh Andrea ügyvéd) meghatalmazott által képviselt II. RENDŰ ALPERES NEVE (CÍME) II. rendű, III. RENDŰ ALPERES NEVE (CÍME) III. rendű, a Nagy és Trócsányi Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME, ügyintéző: Dr. Kovács Orsolya ügyvéd) meghatalmazott által képviselt IV. RENDŰ ALPERES NEVE (CÍME) IV. rendű, V. RENDŰ ALPERES NEVE (CÍME) V. rendű, VI. RENDŰ ALPERES NEVE (CÍME) VI. rendű, VII. RENDŰ ALPERES NEVE (CÍME) VII. rendű, a Hetényi Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME, ügyintéző Dr. Hetényi Kinga ügyvéd) meghatalmazott által képviselt VIII. RENDŰ ALPERES NEVE (CÍME) VIII. rendű, a Gárdos Mosonyi Tomori Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME, ügyintéző: Dr. Gárdos Péter ügyvéd) meghatalmazott által képviselt IX. RENDŰ ALPERES NEVE (CÍME) IX. rendű, X. RENDŰ ALPERES NEVE (CÍME) X. rendű, XI. RENDŰ ALPERES NEVE (CÍME) XI. rendű, XII. RENDŰ ALPERES NEVE (CÍME) XII. rendű, a Szecskay Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME, ügyintéző: dr. Boronkay Miklós ügyvéd) meghatalmazott által képviselt XIII. RENDŰ ALPERES NEVE (CÍME) XIII. rendű, XIV. RENDŰ ALPERES NEVE (CÍME) XIV. rendű és XV. RENDŰ ALPERES NEVE (CÍME) XV. rendű alperesek ellen szerződésen kívüli kártérítés megfizetése iránt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 11.G.40.225/2020/37-II. számú ítéletével szemben a felperesek részéről 38. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta a következő

r é s z í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a II-XV. rendű alperesekkel szemben a keresetet elutasító és őket perköltség megfizetésére kötelező rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű felperest, hogy a II-VIII. rendű, valamint a XIII-XV. rendű alpereseknek személyenként 214 154 (kétszáztizennégyezer-százötvennégy) forint, a IX-XII. rendű alpereseknek személyenként 128 492 (százhuszonnyolcezer-négyszázkilencvenkét) forint, míg a II. rendű felperest, hogy a II-VIII. rendű, valamint a XIII-XV. rendű alpereseknek személyenként 88 343 (nyolcvannyolcezer-háromszáznegyvenhárom) forint, a IX-XII. rendű alpereseknek személyenként 53 006 (ötvenháromezer-hat) forint másodfokú perköltséget 15 napon belül fizessenek meg.

Ez ellen a részítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az ítéletben megállapított, a fellebbezés elbírálása szempontjából releváns tényállás szerint a cégjegyzékbe „közúti teherszállítás” főtevékenységi körrel bejegyzett I. rendű felperes 2000-ben egy TÍPUS1 típusú, 2002-2003-2004. és 2005. években pedig egy-egy

TÍPUS2 típusú tehergépjárművet vásárolt oly módon, hogy a gépjárművek vételárát az adásvételi szerződésekhez kapcsolódó lízing, illetve pénzkölcsön szerződésekben foglaltak alapján, részletekben vállalta kiegyenlíteni. A keresetben foglaltak szerint a vételárak utolsó részleteinek kiegyenlítésére 2003. május 2-án, 2004. április 22-én, 2005. június 1-jén és 2008. március 1-jén került sor. Az I. rendű felperes által megvásárolt tehergépjárműveknek mind a megengedett összömege, mind a saját tömege minden esetben meghaladta a 6000 kg-ot.

[2] A közúti árufuvarozással üzletszerűen foglalkozó, egyéni vállalkozó II. rendű felperes 2002-ben az KFT1-től egy TÍPUS2 típusú pótkocsis szerelvényt, 2004-ben pedig a KFT2-től egy TÍPUS1 típusú tehergépjárművet vásárolt. A keresetben foglaltak szerint a gépjárművek teljes vételárának kiegyenlítésére 2002. február 19-én és 2004. június 16-án került sor. A II. rendű felperes által megvásárolt gépjárművek összömege és saját tömege szintén mindkét esetben meghaladta a 6000 kg-ot.

[3] Az Európai Bizottság (a továbbiakban: Bizottság) honlapján 2016. július 19-én egy angol nyelvű közlemény (a továbbiakban: Közlemény) jelent meg arról, hogy a Bizottság a TÍPUS1, TÍPUS3, TÍPUS4, TÍPUS5 és a TÍPUS6 típusú tehergépjárművek gyártói tekintetében az 1997-2011. közötti időszakban a közepes és nehéz tömegű tehergépjárművek árát érintő versenyjogi jogsértést (árkartell) állapított meg és ennek következményeként bírságot szabott ki az érintett gyártókra.

[4] A Közlemény – egyebek mellett – tájékoztatást adott (a XIII. rendű alperes kivételével) a kartellben részt vett cégcsoportokról, arról, hogy a jogsértés a közepes (6-16 tonna közötti súlyú) és a nehéz (16 tonna feletti) tehergépjárművek piacára vonatkozott, 1997-től 2011-ig tartott és az egész Európai Gazdasági Térségre (a továbbiakban: EGT) kiterjedt, továbbá arról, hogy minden személy vagy cég, akit a versenyellenes magatartás érintett, a tagállami bíróságok előtt indítható ügyben kérhet kártérítést. A Közlemény tartalmazott továbbá egy internetes hivatkozást (linket), amelyen megismerhető volt a jogsértéssel érintett vállalkozások köre, valamint két bizottsági személy elérhetősége, akiktől további tájékoztatást lehetett kérni az ügyről.

[5] A Bizottság által megállapított jogsértésről 2016. július 9-én több magyarországi hírportál is beszámolt, így pl. az index.hu, a hvg.hu, a vezess.hu, a napi.hu oldalakon, 2016. július 23-án a hungarokamion.hu, július 25-én pedig a logisztika.com elnevezésű oldalakon jelent meg híradás a jogsértésről.

[6] A tehergépjármű gyártókkal szemben indult eljárásról, annak eredményéről, illetve az igényérvényesítés lehetőségéről a TESTÜLET NEVE (a továbbiakban: TESTÜLET) – amelynek a felperesek is tagjai – 2016-tól kezdődően folyamatosan információkkal látta el a tagjait.

[7] A EGYESÜLET NEVE (a továbbiakban: EGYESÜLET) pedig 2017. május 29-én arról értesítette a tagjait, hogy a magyar jogszabályok szerinti egy éves elévülési idő figyelembevételével a Bizottság által megállapított versenyjogsértés alapján érvényesíthető igények 2017. július 19-ével elévülhetnek.

[8] A tehergépjármű gyártók által megvalósított versenyjogsértést megállapító Európai Bizottsági Határozat (a továbbiakban: Határozat) angol nyelvű szövege és annak nem hiteles magyar nyelvű összefoglalója 2017. április 6-án jelent meg az Európai Unió hivatalos lapjában.

[9] A felperesek az elsőfokú bírósághoz 2018. április 6-án benyújtott és az eljárás során pontosított keresetükben az I-XV. rendű alperesek egyetemleges kötelezését kérték az I. rendű felperes javára 6 744 995 forint, a II. rendű felperes javára pedig 2 782 408 forint tőke és ezen összegeknek a keresetben részletezett időpontoktól járó, „A Polgári Törvénykönyvről” szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 301. §-ában meghatározott mértékű késedelmi kamatainak a megfizetésére.

[10] A keresetüket a Bizottság 2016. július 19-én megjelent Határozatában megállapított jogsértésre, „A tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról” szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 88/A. §-ának (1) bekezdésére, a 88/C. §-ára, valamint a régi Ptk. 339. §-ának (1) bekezdésére, a 344. §-ának (1) bekezdésére, a 355. §-ának (1)-(2) bekezdéseire és a 360. §-ának (1)-(2) bekezdéseire alapították.

[11] Az alperesek az ellenkérelmükben elsődlegesen az eljárás megszüntetését kérték a joghatóság hiányára hivatkozással. Az elsőfokú bíróság az alpereseknek az eljárás megszüntetésére irányuló kérelmét megalapozatlannak találta, ezért a 2019. november 20-án meghozott G.40.094/2018/82/I. számú végzésével elutasította.

[12] Ezt követően az alperesek az ellenkérelmükben elsődlegesen elévülésre hivatkozással kérték a felperesek keresetének az elutasítását, emellett pedig érdemben is vitatták a keresetnek mind a jogalapját, mind az összegét.

[13] Az elévülési kifogásuk indokaként arra hivatkoztak, hogy a 2016. július 19-i Közlemény megjelenésével a felperesek tudomást szereztek mindazokról a tényekről, amelyek ismerete szükséges volt a kártérítési igényük érvényesítéséhez, mivel a Közlemény egyértelműen tartalmazta a versenyjogsértés tényét, a jogsértő magatartás részletes leírását, annak időtartamát, földrajzi kiterjedését, a jogsértéssel érintett árukat, a kartellben részt vevő vállalkozásokat, továbbá, hogy a károsultak jogosultak kártérítési igény érvényesítésére.

[14] Hivatkoztak arra is, hogy a 2016. július 19-i Közlemény kiadását követően az TESTÜLET elkezdte az igényérvényesítések megszervezését, az EGYESÜLET pedig 2017. május 29-én arról is értesítette a tagjait, hogy a magyar jogszabályok alapján a Bizottság által megállapított jogsértés miatt érvényesíthető követelések 2017. július 19-vel elévülhetnek.

[15] Állították, hogy magának a jogsértést megállapító Határozatnak a közzététele nem volt feltétele a felperesek igényérvényesítésének, amit az is alátámaszt, hogy ugyanezen a jogalapon, más felperesek már 2018. április 6-a előtt is több keresetet nyújtottak be velük szemben.

[16] A IV-VII. rendű alperesek arra is hivatkoztak az ellenkérelmükben, hogy a felperesek keresetlevele akkor is az elévülési időn túl benyújtottnak minősül, ha a nyugvás megszűnésének időpontjaként az általuk megjelölt 2017. április 6-i időpontot fogadná el a bíróság. A Legfelsőbb Bíróság 4/2013. Polgári jogegységi határozata szerint ugyanis a keresetlevél benyújtása nem perbeli cselekmény, a keresetindítási határidő anyagi jellegű, erre tekintettel pedig a felpereseknek a keresetlevelüket a határidő utolsó napján a hivatali idő lejártáig be kellett volna nyújtaniuk. Erre azonban csak a hivatali idő lejárta után került sor, aminek következtében az elévülés emiatt is bekövetkezett.

[17] A felperesek az alperesek elévülési kifogásának az elutasítását kérték.

[18] Előadták, hogy a kárak a tehergépjárművek beszerzésekor következett be, illetve akkor, amikor a lízing díjak egyes részleteit megfizették, ezért az igényük elévülése különböző időpontokban (a vételárak, illetve a lízingdíjak megfizetésekor) kezdődött. A kár bekövetkezésekor nem voltak az igényérvényesítéshez szükséges információk birtokában,

ezért az igényüket menthető okokból nem tudták érvényesíteni, amelyre tekintettel az elévülés a régi Ptk. 326. §-ának (2) bekezdése szerint nyugodott.

[19] A 2016. július 19-én megjelent Közleménnyel összefüggésben előadták, hogy abból számukra még csupán az derülhetett ki, hogy a tehergépjármű-gyártó vállalatok 1997. és 2011. között tanúsított jogsértő magatartása következtében kárt szenvedhettek, a TESTÜLET tájékoztatásai pedig nem terjedtek túl a Közleményben megjelent információkon. Ezért álláspontjuk szerint csak a Határozat 2017. április 6-i közzétételével, illetve az abban foglaltak megismerésével kerültek abba a helyzetbe, hogy az igényüket bíróság előtt érvényesíteni tudják, ezért a régi Ptk. 326. §-ának (2) bekezdésében meghatározott egy éves határidő ekkor kezdődött el.

[20] Az elsőfokú bíróság az alperesek elévülési kifogását megalapozottnak találta, ezért a felperesek keresetét erre tekintettel utasította el.

[21] Az ítélete indokolásában mindenekelőtt megállapította, hogy a felperesek az őket ért károsodás bekövetkezésének időpontját – ezáltal pedig a kártérítési igényük elévülésének kezdetét – az általuk beszerzett gépjárművek lízing részletei megfizetésének időpontjában jelölték meg, amely időpontokhoz képest a keresetük benyújtására – általuk sem vitatottan – az 5 éves általános elévülési határidő letelte után került sor.

[22] Az elsőfokú bíróság megállapította továbbá, a perben nem volt vitás, hogy a kárak bekövetkezésének időpontjában a felperesek előtt még nem volt ismert az alperesek versenyjogsértő magatartása, továbbá, hogy abból eredően őket kár érte, ezért a régi Ptk. 326. §-ának (2) bekezdésében foglaltak szerint a követelésük elévülése az igényérvényesítésük akadályának megszűnéséig nyugodott.

[23] Emiatt az elsőfokú bíróság a perben azt vizsgálta, hogy az elévülés nyugvása mikor szűnt meg, vagyis, hogy a felperesek mikor jutottak az igényérvényesítéshez szükséges valamennyi információ birtokába.

[24] Ezzel összefüggésben rámutatott, hogy az ítélkezési gyakorlat [1/2012. (VI.21.) PK vélemény] szerint az igényérvényesítéshez szükséges információk megszerzése során a jogosult nem lehet passzív, azok beszerzése érdekében az általában elvárható aktív magatartást kell tanúsítania, szükség esetén szakember bevonásával. Az elévülés nyugvásának szempontjából pedig nem pusztán a jogosult szubjektív ismeretének van jelentősége, hanem annak is, hogy az adott objektív körülmények között szakember közreműködésével, az ilyen személy által megtehető intézkedések alapján mikor juthatott hozzá a szükséges információkhoz.

[25] Erre is tekintettel pedig az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az adott esetben a Bizottság 2016. július 19-i Közleményéből a felperesek minden olyan információt megismerhettek, amelyek a követelésük bíróság előtti érvényesítéséhez szükséges volt. A Közleményből ugyanis egyértelműen megállapítható volt a jogsértés ténye, időszaka és az azzal érintett piac kiterjedése, a jogsértésben részt vevő jogi személyek köre, a versenyt korlátozó magatartás lényege, továbbá, hogy abból eredően a felpereseket kár érte.

[26] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az a tény, hogy a Közlemény a XIII. rendű alperest még nem tüntette fel a kartellben részt vett vállalkozások között, a felperesek számára nem jelentett semmiféle akadályt az igényérvényesítésük szempontjából, figyelemmel arra, hogy az igényeiket megalapozó beszerzések nem a XIII. rendű alperes által gyártott vagy forgalmazott gépjárművekre vonatkoztak. Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint tehát a felperesek a 2016. július 19-i Közlemény megjelenésével kerültek abba a helyzetbe, hogy az igényüket bíróság előtt érvényesíteni tudják.

[27] A felperesek azonban 2016. július 19-e és 2017. július 18-a között semmilyen aktív intézkedést nem tettek az igényeik érvényesítése vagy az ahhoz általuk még szükségesnek tartott adatok, illetve információk beszerzése érdekében, ezért az igényük a Közlemény megjelenését követő egy év elteltével – figyelemmel a régi Ptk. 326. §-ának (2) bekezdésében foglaltakra – elévült.

[28] Az elsőfokú bíróság a felperesek részéről hivatkozott, az Európai Unió Bíróságának (a továbbiakban: EUB) a C-637/2017. számú ügyben (a továbbiakban Cogeco-ügy) hozott ítéletét, az abban alkalmazott portugál jognak és a magyar jognak az elévülésre vonatkozó eltérő szabálya miatt a jelen ügyben nem tartotta irányadónak.

[29] Szintén nem tartotta alkalmazhatónak az elsőfokú bíróság a jelen ügyben a felperesek részéről hivatkozott, a Hepatitis C vírusfertőzés miatt keletkezett kártérítési igények elévülése kapcsán kialakult bírósági gyakorlatot, figyelemmel arra, hogy az adott esetben a kár nem hosszú távon, fokozatosan alakult ki, és a kár mértéke tekintetében sincs bizonytalanság.

[30] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperesek nyújtottak be fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak „A polgári perrendtartásról” szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383. §-a (2) bekezdésének második fordulója alapján történő megváltoztatását kérték akként, hogy az ítéltábla az alpereseket a pontosított keresetükben foglaltak szerint marasztalja. A másodlagos fellebbezési kérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének a Pp. 384. §-a (2) bekezdésének b) pontja alapján történő hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérték. A harmadlagosan előterjesztett fellebbezési kérelmük pedig arra irányult, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 381. §-a alapján helyezze hatályon kívül és utasítsa az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára.

[31] Kérték, hogy az ítéltábla mindhárom fellebbezési kérelmük elbírálása során a Pp. 369. §-ának (1)-(4) bekezdéseiben meghatározott felülbírálati jogköreit gyakorolja, aminek indokaként arra hivatkoztak, hogy az elsőfokú bíróság jogszabályellenesen, a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerűtlen, iratellenes mérlegelésével és az irányadó bírói gyakorlatot figyelmen kívül hagyva állapította meg, hogy 2016. július 19-től, a Közlemény megjelenésétől teljeskörűen birtokában voltak az igényérvényesítéshez szükséges információknak, így az elévülés nyugvása ezen a napon megszűnt.

[32] A PK 51. számú állásfoglalásban, az 1/2012. (VI.21.) PK véleményben és a BH 2005. évi számában 104. sorszámon közzétett eseti döntésben foglaltakra hivatkozással előadták, hogy a magyar bírói gyakorlat egységesnek mondható tekintetben, hogy az elévülés nyugvásának megszűnése csak akkor következhet be, amikor a jogosult az igényérvényesítéshez szükséges valamennyi információról tudomást szerez, illetve az igényérvényesítés valamennyi akadálya elhárul.

[33] Álláspontjuk szerint az adott esetben az elsőfokú bíróság a Kúria ítélezési gyakorlatától eltérően, a rendelkezésre állt bizonyítékok okszerűtlen és iratellenes mérlegelése alapján állapította meg, hogy a 2016. július 19-én megjelent angol nyelvű Közleményből a felperesek az igényérvényesítésükhöz szükséges valamennyi információról tudomást szereztek, illetve szerezhettek, ezért az elévülés nyugvása ekkor megszűnt.

[34] Hangsúlyozták, hogy a Közlemény csupán a Bizottság által feltárt jogsértéssel kapcsolatos általános információkat tartalmazta, az egyes nemzeti bíróságok előtti igényérvényesítéshez szükséges valamennyi adat, illetve információ azonban abból nem volt megismerhető. Így például a károkozók pontos megjelölését a Közlemény még nem tartalmazta, abban csupán a jogsértésben résztvevő vállalkozás csoportokat tüntették fel, ráadásul az egyik károkozó (XIII. rendű alperes) megjelölése nélkül.

[35] Ezzel összefüggésben kiemelték, hogy mivel az alperesek közös károkozónak minősülnek és ezáltal a felelősségük egyetemleges, azt a tényt, hogy a XIII. rendű alperes a Közleményben nem került feltüntetésre, az elsőfokú bíróság tévesen tekintette olyan körülménynek, amely a felperesek igényérvényesítése szempontjából nem bírt jelentőséggel. A károkozók egyetemlegessége folytán ugyanis a felperesnek arra is lehetősége lett volna, hogy a kártérítési igényüket kizárólag a XIII. rendű alperessel szemben érvényesítsék.

[36] Előadták továbbá, hogy a Közlemény az árkartell pontos időtartamát sem jelölte meg és abból azt sem lehetett egyértelműen megállapítani, hogy a jogsértést a Bizottság az új vagy a használt gépjárművekre, illetőleg mindkét kategóriára vonatkozóan megállapította-e. A Közleményből azt sem lehet megállapítani, hogy a kártérítésre való jogosultság szempontjából van-e különbség az adásvételi szerződéssel megvásárolt, illetve a lízingelt gépjárművek között.

[37] Álláspontjuk szerint mindezeknek az adatoknak az ismerete nélkül nem voltak abban a helyzetben, hogy a kártérítési igényüket bíróság előtt sikeresen érvényesíteni tudják, hiszen például a pontos alperesi adatok hiányában előterjesztett keresetlevelük nyilvánvalóan a visszautasítás sorsára jutott volna a Pp. akkor hatályban volt rendelkezései és az annak alkalmazása körében kialakult bírósági gyakorlat alapján.

[38] A felperesek álláspontja szerint tévesen hivatkozott az elsőfokú bíróság az elévülés nyugvásának megszűnése kapcsán a Közlemény alapján Magyarországon megjelent különböző sajtóközleményekre is, mivel azok kizárólag a Közleményben szereplő – a bíróság előtti igényérvényesítéshez nem elegendő – információkat ismételték meg.

[39] Állították, hogy a bíróság előtti igényérvényesítéshez szükséges információkról csak magából a Határozatból szereztek tudomást, azonban abból sem teljeskörűen, mivel magából a határozatból sem lehetett kétséget kizáróan megállapítani, hogy pontosan milyen tömegű gépjárműveket érint a Bizottság által megállapított jogsértés. Ezért a felperesek a jogi képviselőjük útján megkeresték a Bizottságot a kérdés tisztázása érdekében, amely megkeresésre a választ 2018. április 3-án kapták kézhez.

[40] A felperesek állítása szerint téves az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása is, hogy az igényérvényesítés során passzív magatartást tanúsítottak és nem úgy jártak el, ahogy az ilyen helyzetben tőlük elvárható lett volna.

[41] Ezzel összefüggésben előadták, hogy a jogsértésről a TESTÜLET „Úton” című kiadványának a 2017. január-februári számából értesültek. Ezt követően felvették a kapcsolatot a TESTÜLET-val, részt vettek az általa ezzel kapcsolatosan szervezett tagi találkozón VÁROS1-ban és felvették a kapcsolatot a TESTÜLET által javasolt jogi képviselővel is, aki az időközben közzétett Határozat alapján nem egyértelműen megválaszolható tömegértelmezési problémával kapcsolatban megkereste a Bizottságot.

[42] Mindezekre tekintettel állították, hogy az igényérvényesítéshez szükséges információk beszerzése érdekében a tőlük mint a fuvarozási piac professzionális résztvevőitől elvárható aktív magatartást tanúsították.

[43] A felperesek a fellebbezésükben kitértek arra is, hogy az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, amely szerint egy kartelljogsértéshez kapcsolódó kártérítési igény érvényesítésének nyugvása a jogsértést megállapító bizottsági határozat közzététele előtt is megszűnhet, az uniós jog tételes szabályaival és a EUB által elfogadott és kialakított jogértelmezéssel is ellentétes.

[44] Ezzel összefüggésben hivatkoztak az Európai Unió működéséről szóló Szerződés (a továbbiakban: EUMSZ) 296. cikkére és a 297. cikkének (2) bekezdésében foglalt kézbesítési szabályokra és állították, hogy azok értelmében egy határozat joghatást csak akkor válthat ki, amikor azt kihirdették az Európai Unió hivatalos lapjában.

[45] Álláspontjuk szerint ezt a jogértelmezést támasztják alá az Amszterdami Fellebbviteli Bíróságnak és a Valenciái Bíróságnak a fellebbezésükben megjelölt konkrét ítéletei, valamint az EUB Cogeco ügyben meghozott, általuk már az elsőfokú eljárásban is hivatkozott ítélete.

[46] Ez utóbbi döntéssel összefüggésben előadták, hogy azt az elsőfokú bíróság a portugál és a magyar jog eltérő elévülési szabályaira hivatkozással tévesen nem tartotta irányadónak a jelen ügyben. Abból ugyanis, hogy az Európai Unió két országának nemzeti joga eltérő rendelkezéseket tartalmaz, nem következhet az, hogy az előzetes döntéshozatali eljárásban hozott ítéletekben megfogalmazott jogtételek kizárólag az előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményező bíróság nemzeti jogrendje szempontjából lennének relevánsak. Egy előzetes döntéshozatali eljárásban megszületett ítélet esetén ugyanis nemcsak a konkrét jogszabályra, hanem az ítéletben kifejtett általános jogelvre is tekintettel kell lenni és azt a tagállami bíróságoknak megfelelően alkalmazniuk kell.

[47] Megjegyezték azt is, hogy amennyiben az elsőfokú bíróságnak kétségei voltak az általuk hivatkozott EUB ítéletben kifejtettek értelmezése, illetve annak a magyar joggal való összeegyeztethetősége kérdésében, úgy ezeket a kétségeket egy előzetes döntéshozatali eljárásban kellett volna tisztáznia.

[48] Hivatkoztak arra is, hogy az elsőfokú bíróság által elfogadott jogértelmezés azon túl, hogy ellentétes az általuk megjelölt uniós szabályokkal és azoknak az EUB általi értelmezésével, egyértelműen a jogsértést megvalósító kartellezőknek kedvez. Az ilyen jogértelmezés pedig ellentétes az Alaptörvény M) cikkében és a 28. cikkében megfogalmazott elvekkel és követelményekkel is.

[49] Végül a felperesek a fellebbezésükben előadták, hogy amennyiben az ítéltábla bizonytalan az uniós jog helyes értelmezése tekintetében, indítványozzák, hogy az ítéltábla az EUB-nál kezdeményezzen előzetes döntéshozatali eljárást azzal, hogy a fellebbezésükben megjelölték azokat a kérdéseket is, amelyeket – álláspontjuk szerint – tisztázni kellene az előzetes döntéshozatali eljárásban.

[50] Az I., II. és III. rendű alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben elsődlegesen az eljárás megszüntetését kérték mindkét felperes tekintetében a Pp. 240. §-ának (1) bekezdése *b)* pontjának *bb)* alpontjára hivatkozással utalva arra, hogy az elsőfokú eljárásban előterjesztett joghatósági kifogásukat változatlanul fenntartották.

[51] Arra az esetre, ha az ítéltábla a joghatóság hiánya okán nem látna lehetőséget az eljárás megszüntetésére, úgy másodlagosan kizárólag a II. rendű felperes tekintetében kérték az eljárás megszüntetését a Pp. 242. §-ának (1) bekezdése alapján, figyelemmel a Pp. 240. §-a (1) bekezdésének *b)* pontja *bb)* alpontjára.

[52] Ez utóbbi kérelmük indokaként előadták, hogy a nem vitás tényállás szerint a II. rendű felperes kereseti kérelmének alapját képező mindkét gépjármű beszerzésére Magyarország uniós csatlakozása, tehát 2004. május 1-je előtt került sor. Az EUB C-451/18. számú ügyben (a továbbiakban: Tibor-Trans ügy) meghozott ítélete alapján azonban a 2004. május 1-jét megelőző időszakban történt tehergépjármű beszerzések tekintetében Magyarország nem tekinthető olyan piacnak, ahol a Határozatban megállapított jogsértés a verseny torzulását eredményezte volna, ezért a II. rendű felperes tekintetében a Határozat a jogsértés tényét nem bizonyítja, azt a perben a II. rendű felperesnek kellett volna bizonyítania, amelyre azonban nem került sor.

[53] Abban az esetben, ha az ítéltábla az eljárás teljes, illetve részleges megszüntetésére irányuló kérelmüket megalapozatlannak találná, az I-III. rendű alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és a felperesek másodfokú perköltség fizetésére kötelezését kérték.

[54] Álláspontjuk szerint az elévülés kérdéséhez kapcsolódóan az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és abból helyes jogi következtetéseket levonva, érdemben helyesen állapította meg, hogy a felperesek a régi Ptk. 326. §-ának (2) bekezdése szerinti jogvesztő határidőn túl nyújtották be a keresetüket, ezért az igényük elévült.

[55] A régi Ptk. 326. §-ához fűzött miniszteri indoklásra, az 1/2012. PK vélemény 11. pontjában, valamint a BH 2006. évi számában 299. sorszámon közzétett eseti döntésben foglaltakra hivatkozással előadták, hogy a bírói gyakorlat szerint az elévülés nyugvása körében nemcsak annak van jelentősége, hogy a jogosult valamennyi, az igényérvényesítéshez szükséges információ birtokában legyen, hanem annak is, hogy a körülmények feltárásában, illetve fel nem tárásában a jogosultnak milyen szerepe volt. Amennyiben ugyanis a jogosult észszerű időn belül nem teszi meg a szükséges lépéseket a teljeskörűen még nem elérhető információk megismerése érdekében, úgy ez a magatartása az elévülés nyugvása körében figyelembe nem vehető.

[56] Álláspontjuk szerint az adott esetre vonatkoztatva az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a Közlemény 2016. július 19-i megjelenésével a felperesek már abba a helyzetbe kerültek, hogy – a szükséges felkészüléssel, az esetleges hiányzó adatok beszerzésével – az igényeiket érvényesíteni tudják, figyelemmel arra is, hogy a Közleményben megadott elérhetőségeken a Bizottság megkeresésével az esetlegesen felmerült kérdések tisztázhatók lettek volna.

[57] Hangsúlyozták, hogy téves a felpereseknek az a fellebbezési hivatkozása, amely szerint a felpereseknek olyan szinten kellett volna ismerettel rendelkezniük a jogsértő vállalkozások megnevezéséről, hogy annak eredményeképpen a Pp. 170. §-a szerinti keresetlevelet tudjanak előterjeszteni.

[58] A jogsértők kilétének megállapíthatóságával kapcsolatos fellebbezési hivatkozással összefüggésben utaltak arra, hogy a felperesek az alperesek egyetemleges kártérítési felelősségére történt utalásukkal maguk is elismerték annak lehetőségét, hogy az alperesek bármelyikével szemben egyedül is felléphettek volna a követelésükkel, ezáltal nem volt megalapozott indoka annak, hogy a XIII. rendű alperes külön nevesítésére várokozzanak.

[59] Ezzel összefüggésben hivatkoztak arra is, hogy érdemben sem helytálló a felpereseknek az az állítása, hogy a XIII. rendű alperest a Közlemény megjelenésekor nem tüntették fel a jogsértő vállalkozások között, amelyet – állításuk szerint – igazolt a 2020. december 12-i beadványukhoz A/1-3/24. számon mellékelte weblap kép is.

[60] Álláspontjuk szerint alaptalanul hivatkoztak a felperesek arra is, hogy a Közlemény a jogsértés időtartamát még hónap és nap megjelölése nélkül tartalmazta.

[61] Kiemelték, hogy ezeknek az adatoknak legfeljebb akkor lett volna jelentősége, ha a keresetben megjelölt gépjármű-beszerzésekre 1997-ben vagy 2011-ben került volna sor, azonban ilyen adat a perben nem állt rendelkezésre.

[62] Azzal összefüggésben, hogy a Bizottság által megállapított jogsértés a használt, illetve a lízingelt gépjárművekre is kiterjedt-e, előadták, hogy amennyiben a felperesek számára ezek a kérdések a Közlemény alapján nem voltak egyértelműen megválaszolhatók, úgy a Közlemény megjelenését követő egy éven belül bármikor megkereshették volna a Bizottságot azok tisztázása érdekében, ahogyan azt a tömegszámítás tekintetében – ugyan késedelmesen – de meg is tették.

[63] A felperesek azonban – a TESTÜLET tevékenységén kívül – maguk semmit nem tettek annak érdekében, hogy az igényérvényesítésük állítólagos akadályait elhárítsák, csupán várokoztak arra, hogy a Bizottság majd valamikor közzéteszi az általuk hiányolt további információkat.

[64] A Hepatitis C vírusfertőzés miatt keletkezett kártérítési igények elévülése kapcsán kialakult bírósági gyakorlatnak a jelen ügyben való alkalmazhatósága kérdésében fenntartották azt az állításukat, hogy a két tényállás közötti lényeges különbség miatt a felperesek által hivatkozott eseti döntésekben kifejtettek a jelen ügyben nem tekinthetők irányadónak.

[65] Álláspontjuk szerint helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy az EUB Cogeco ügyben hozott ítéletét a portugál és a magyar jogi szabályozás közötti lényeges eltérés miatt a jelen ügyben szintén nem lehetett figyelembe venni.

[66] Az I-III. rendű alperesek álláspontja szerint ugyanez a megállapítás tehető a fellebbezésben hivatkozott holland és spanyol bíróságok ítéletei tekintetében is, mivel azok az adott országok saját nemzeti jogának a speciális rendelkezésein alapulnak és azokhoz – a rendelkezésre álló adatok szerint – EUB döntések nem kapcsolódnak.

[67] A bizottsági határozatok kézbesítésére vonatkozó szabályokra történő felperesi hivatkozásra reagálva kiemelték, hogy a Bizottság határozatai nem minősülnek közvetlen joghatással bíró jogi aktusnak olyan harmadik személyek felé, amelyekre rendelkezést nem tartalmaznak. Ezért ezek a szabályok a kívülálló harmadik személyek részéről érvényesíthető kártérítési igények elévülése szempontjából nem bírnak jelentőséggel.

[68] Az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére irányuló felperesi indítvánnyal összefüggésben előadták, hogy az EUB annak elbírálására nem rendelkezik hatáskörrel, figyelemmel arra, hogy a perben szereplő tehergépjármű beszerzésekre – egy kivételével – Magyarországnak az Európai Unióhoz való csatlakozása előtt került sor.

[69] Mindemellett hivatkoztak arra is, hogy a felperesek előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére irányuló kérelme egyébként sem lenne teljesíthető, mivel a felperesek részéről előterjesztett kérelem nem felel meg az EUB által kiadott „Ajánlások a Nemzeti Bíróságok figyelmébe az előzetes döntéshozatali eljárás iránti kérelmek előterjesztésére vonatkozóan” elnevezésű dokumentumban meghatározott követelményeknek.

[70] A IV-VII. rendű alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben ugyancsak fenntartották a joghatósági kifogásukat, amelyre tekintettel elsődlegesen ők is az eljárás megszüntetését kérték a Pp. 240. §-ának (1) bekezdése *b)* pontjának *bb)* alpontja szerint. Arra az esetre pedig, ha az ítéltábla a joghatósági kifogásukat megalapozatlannak tartaná, az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és a felperesek másodfokú perköltség fizetésére kötelezését kérték.

[71] Rámutattak, hogy a felperesek a fellebbezésükben kizárólag a régi Ptk. 362. §-a (2) bekezdésének az elsőfokú bíróság általi értelmezését vitatták és ebben a körben terjesztettek elő számos új, az elsőfokú eljárásban elő nem adott jogi érvet és tényállítást. Álláspontjuk szerint azonban ezek a felperesi előadások a Pp. 373. §-a alapján tiltott keresetváltogatásnak minősülnek, ezért azokat a fellebbezés elbírálása során nem lehet figyelembe venni. Mindemellett a fellebbezést érdemben is megalapozatlannak tartották.

[72] Kiemelték, hogy az elsőfokú bíróság ítélete mellett további három magyar bírósági ítélet is azt állapította meg, hogy a versenyjogsértés résztvevői már a Közlemény közzétételekor is konkrétan beazonosíthatók voltak a Bizottság honlapján, ezért a felperesek ezzel ellentétes fellebbezési állítása, illetve hivatkozása megalapozatlan.

[73] Vitatták az ellenkérelmükben a felpereseknek azt az állítását is, amely szerint a Pp. jelen ügyben alkalmazandó előírásai fényében a Közlemény alapján a jelen eljárás nem volt megindítható. A Pp. vonatkozó szabályai alapján ugyanis a felperesek az alperesek azonosításához mindössze két adatot kellett, hogy mindenképpen feltüntessenek a

keresetlevélben: az alperesek nevét és székhelyét, illetve székhely hiányában a kézbesítési címet. Minden más hiányzó, további azonosító adat szolgáltatása pedig a Pp. 199. §-a (1) bekezdésének *b)* pontja alapján az alperesek kötelezettsége lett volna.

[74] Előadták továbbá, hogy a jelen per megindításához a felpereseknek két információ ismeretére volt szüksége: egyrészt annak lehetősége, hogy versenyjogsértés történt, másrészt a károkozók személye.

[75] Állították, hogy mindkét szükséges információ legkésőbb a Közlemény megjelenésekor a felperesek rendelkezésére állt, ezáltal nem volt akadálya annak, hogy a jelen pert a Közlemény megjelenését követő egy éven belül megindítsák.

[76] A Fővárosi Ítéltábla Gf.40.135/2018/3. számú ítéletében foglaltakra hivatkozással állították továbbá, hogy a bírósági úton történő igényérvényesítésüknek a követelésükösszepszerúségének esetleges bizonytalansága nem képezhetette akadályát, hiszen a bírósági eljárásnak éppen ennek tisztázása az egyik célja.

[77] Tévesnek állították az ellenkérelmükben a felpereseknek azt az állítását is, amely szerint egy versenyjogi kártérítési pert mindaddig lehetetlen megindítani, amíg az alapul fekvő versenyjogi jogsértést megállapító versenyhatósági határozatot nem hozták nyilvánosságra. Ezzel összefüggésben hivatkoztak arra, hogy a jogirodalom ezen a területen megkülönbözteti az ún. önálló és az ún. követő kereseteket (ez utóbbi esetében a kereset előterjesztésére a versenyjogi jogsértés megállapítását követően és az alapján kerül sor), és állították, hogy a felperesek az ún. önálló kereset megindításához szükséges információkkal már legkésőbb a Közlemény közzétételekor rendelkeztek. Ennek ellenére a felperesek a Közlemény közzétételét követően közel két évig tétlenül vártak a Határozat közzétételére, amely magatartásuk semmiképpen sem minősíthető a Ptk. 326. §-ának (2) bekezdése szerinti menthető oknak.

[78] Hivatkoztak arra is, hogy a perindításhoz szükséges információk ismerete nem azt jelenti, hogy a potenciális felperesek az adott ügy valamennyi részletét ismerik, hiszen ezen jogértelmezés esetén az elévülés gyakorlatilag sosem következhetne be, mivel a felperesek bármikor, illetve bármeddig állíthatnák, hogy újabb és újabb információkra van szükségük a perindításhoz.

[79] A felperesek részéről a fellebbezésben is hivatkozott tömeg fogalom értelmezésével kapcsolatban előadták, hogy a tehergépjárművek tömeg alapján történő osztályozása évtizedek óta változatlan, ezt a bevett osztályozást használja a közúti fuvarozói szakma és az uniós joggyakorlat is, ezért a felpereseknek az a fellebbezési érvelése ugyancsak megalapozatlan.

[80] Azzal összefüggésben, hogy a jogsértés milyen típusú tranzakciók tekintetében került megállapításra előadták, hogy a felperesek annak ellenére a keresetük tárgyává tették az általuk lízingelt tehergépjárműveket is, hogy a Határozat kifejezetten rögzítette, hogy annak hatálya ezekre az ügyletekre nem terjedt ki. Ez pedig azt mutatja, hogy a felperesek valójában nem tulajdonítottak jelentőséget a tranzakciók egyes típusai közötti különbségeknek.

[81] Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg egyrészt azt, hogy nem vonható analógia a jelen perben érvényesített kártérítési igény és a Hepatitis C vírusfertőzés miatt keletkezett kártérítési igények között, másrészt, hogy a felperesek által hivatkozott Cogeco-ügy a portugál és a magyar jog elévülésre vonatkozó szabályainak lényeges eltérése miatt a jelen ügyben szintén nem tekinthető irányadónak.

[82] A Határozat közléséhez fűződő joghatással összefüggésben rámutattak, hogy az elévülés körében a Határozat közlési időpontjának nincs jelentősége, mivel az elévülés szempontjából az egyetlen releváns időpont az az időpont, amikor a felperesek minden tekintetben az

igényérvényesítés helyzetébe kerülnek, vagyis mikor jut a tudomásukra az igényérvényesítéshez szükséges valamennyi információ.

[83] A felpereseknek az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére irányuló indítványával összefüggésben előadták, hogy a jelen ügyben arra nincs szükség, mivel a magyar jog elévüléssel kapcsolatos szabályai megfelelnek az Európai Unió jogának és joggyakorlatának. Mindemellett hivatkoztak arra is, hogy a felperesek által megfogalmazott kérdések egyébként sem felelnek meg az EUB által a nemzeti bíróságok számára kiadott ajánlásban foglaltaknak, ezáltal alkalmatlanok egy előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére.

[84] A VIII. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és a felperesek másodfokú perköltség fizetésére kötelezését kérte.

[85] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen megállapítva és a bizonyítékok okszerű mérlegelésével jutott arra a következtetésre, hogy az elévülés nyugvása a 2016. július 19-i sajtóközlemény megjelenésekor megszűnt. A Közlemény ugyanis minden, a kereset érvényesítéséhez szükséges információval ellátta a felpereseket, az általuk esetlegesen hiányzónak vélt további információkat pedig be tudták volna szerezni a Bizottságtól a régi Ptk. 326. §-ának (2) bekezdésébe meghatározott egy éves határidőn belül.

[86] Utalt arra, hogy a jelen perhez hasonló ténybeli alapon indult, ugyanezen alpereseket érintő ügyben a Fővárosi Ítéltábla Gf.40.050/2020/36-II. számon már jogerős ítéletet hozott és abban azt állapította meg, hogy a felperesekével azonos ténybeli és jogi alapokon nyugvó követelés a Közlemény megjelenését követő egy év elteltével elévült.

[87] Hangsúlyozta, hogy a jelen perben is vitás elévüléssel kapcsolatban kulcskérdés az, hogy mikor kerülhettek a felperesek a jogérvényesítéshez szükséges információk birtokába. Ennek a kérdésnek a megválaszolása szempontjából pedig lényegtelen az, hogy a Határozat közléséhez milyen joghatás fűződik, továbbá, hogy a perindításhoz szükséges információkon kívül maga a Határozat milyen további részletinformációkat tartalmazott.

[88] Álláspontja szerint azt, hogy a felperesek már a sajtóközlemény alapján is megindíthatták volna a jelen pert leginkább az igazolja, hogy más magyarországi fuvarozók határidőben – tehát a Közlemény megjelenését követő egy éven belül – meg tudták indítani a saját pereiket.

[89] Hivatkozott az ellenkérelmében arra is, hogy az alperesek pontos cégnevei a Közleményben hivatkozott weboldalon megismerhetők voltak, a felperesek által hivatkozott további információk (a jogsértés pontos időbeli hatálya, a jogsértés megállapításának alapjául szolgáló beszerzési formák) pedig nem képezték akadályát perindításuknak.

[90] Álláspontja szerint megalapozatlan a felpereseknek a Pp. keresetindítással kapcsolatos szigorú szabályaira történt hivatkozása, mivel egyrészt a keresetlevél a Közleményben szereplő információk alapján a Pp. szabályai szerint szabályszerűen előterjeszthető lett volna, másrészt amennyiben a felperesek határidőben éltek volna a perindítás lehetőségével, úgy a keresetüket még az 1952. évi Pp. szabályai alapján benyújthatták volna.

[91] Az ellenkérelmében megjelölt eseti döntésekre és bírói gyakorlatra hivatkozással állította, hogy a felperesek mulasztása nem eredményezheti az elévülési idő nyugvását, sem a nyugvás meghosszabbítását. Előadta továbbá, hogy az elsőfokú bíróság ítélete nem tér el jogkérdésben a Kúria ítélezési gyakorlatától, mivel megalapozatlan a felpereseknek az az állítása, amely szerint analógiát lehet vonni a jelen perben érvényesített kártérítési igény és a Hepatitis C vírusfertőzés miatt keletkezett kártérítési igények között.

[92] Előadta továbbá, hogy az elsőfokú bíróság döntése az uniós jogi és alapjogi követelményeket sem sérti, ezért a felperesek ezzel kapcsolatos fellebbezési érvelése szintén

megalapozatlan. Ehhez kapcsolódóan megjegyezte, hogy a felperesek által hivatkozott holland és spanyol határozatok nem vonhatják kétségbe az elsőfokú bíróság döntésének helyességét, illetve annak az uniós joggal való összhangját, figyelemmel egyrészt arra, hogy azok nem jogerős döntések, másrészt nem állnak rendelkezésre adatok a keresetek ténybeli és jogi alapjai tekintetében.

[93] Végezetül hivatkozott arra, hogy a jelen esetben az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének feltételei nem állnak fenn, mivel a perbeli jogvita alapjául szolgáló tények még Magyarország uniós csatlakozása előtt keletkeztek. Ezzel összefüggésben hivatkozott az EUB YNOS kft. és Varga János ügyben született C-302/04. számú ítéletében kifejtettetre.

[94] A IX-XII. rendű alperesek a fellebbezési kérelmükben ugyancsak az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és a felperesek másodfokú perköltség fizetésére kötelezését kérték.

[95] Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperesek követelése 2017. július 19-én elévült.

[96] A 2016. július 19-i sajtóközlemény közzétételével ugyanis a felperesek az igényérvényesítésükhöz szükséges minden releváns információ birtokában voltak, ezért az elévülés nyugvása legkésőbb ekkor megszűnt.

[97] Az ellenkérelmükben hivatkoztak a Bizottság honlapjának 2016. július 19-i állapotát rögzítő fényképfelvételre és állították, hogy a felperesek a honlapon található linkre rákattintva a perindításhoz szükséges valamennyi releváns információt megismerhették. Ezzel összefüggésben utaltak arra, hogy maga a Közlemény valóban csak a jogsértő vállalat-csoportokat jelölte meg, a Közleményben szereplő linken keresztül elérhető bizottsági honlap azonban már egyedileg felsorolta az összes jogsértő vállalkozást, köztük a XIII. rendű alperest is.

[98] A jogsértés időtartamával összefüggésben megjegyezték, hogy a Közlemény ugyan valóban csak évre utalással jelölte meg a jogsértés kezdetét és végét, azonban figyelemmel arra, hogy a perbeli gépjárművek beszerzésére 2000. és 2005. között került sor, ennek a körülménynek a perindítás lehetősége szempontjából semmilyen relevanciája nem volt.

[99] A felpereseknek mint fuvarozással üzletszerűen foglalkozó gazdasági szereplőknek tökéletesen tisztában kellett lenniük a közepes és nehéz tehergépjárművek fogalmával is, ezért a tömeg fogalmának további tisztázására nem volt szükség.

[100] A jogsértés területi hatálya a Közleményből szintén egyértelműen megállapítható volt, a szerzések jogcímének, továbbá annak, hogy azok használt vagy új tehergépjárművekre vonatkoznak-e, a felperesek igényérvényesítése szempontjából nem volt relevanciája, hiszen a keresetükben használt és lízingelt tehergépjárművek beszerzése után is igényeltek kártérítést, amiből az a következtetés vonható le, hogy a Határozatból megismerhető, ezek az információk valójában nem befolyásolták az igényérvényesítésüket.

[101] A felperesek által hivatkozott Cogeco-ügyben hozott EUB ítélettel összefüggésben előadták, hogy a jelen ügy tényállása lényegesen eltér a felperesek által hivatkozott ügy tényállásától, ezért abból nem vonható le olyan következtetés, hogy az elévülésnek a magyar jog szerinti szabályozása ne lenne összhangban az EUB esetjogával.

[102] Álláspontjuk szerint téves a felpereseknek az EUMSZ 296-297. cikkeire való hivatkozása is, mivel ezeknek a rendelkezéseknek a jelen perben érvényesített kártérítési igény elévülése szempontjából semmilyen relevanciája nincs.

[103] Kérték, hogy az ítéltábla a felpereseknek az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére irányuló indítványát utasítsa el, mivel az elévülés körében nem merült fel az uniós jog értelmezésének szükségessége.

[104] A joghatósági kifogásukat a IX-XII. rendű alperesek is fenntartották, azonban azzal kapcsolatban további előadást nem kívántak tenni.

[105] A XIII-XV. rendű alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben ugyancsak az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és a felperesek másodfokú perköltség fizetésére kötelezését kérték.

[106] Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és az irányadó jogszabályok alapján érdemben helyes döntést hozott, ezért az elsőfokú ítélet helybenhagyásának van helye a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján.

[107] Mindenekelőtt arra mutattak rá, hogy a felperesek fellebbezése számos olyan új tényállítást és jogi érvelést tartalmaz, amelyekre az elsőfokú eljárásban nem hivatkoztak, ezért azokat a Pp. 373. §-a alapján a másodfokú eljárásban már nem lehet figyelembe venni. Álláspontjuk szerint ilyen új tényállításnak minősül a felpereseknek az a fellebbezési hivatkozása, hogy 2016 őszén még egyáltalán nem tudtak a versenyjogsértés tényéről, arról először csak a TESTÜLET 2017-ben, VÁROS1-ban tartott tagi fórumán szereztek tudomást és ahol először találkoztak a képviselőüket a jelen perben ellátó jogi képviselővel.

[108] Előadták továbbá, hogy az elsőfokú eljárásban a felperesek csupán három olyan körülményre hivatkoztak, amely akadályozta őket a perindításban (a sajtóközlemény nem tartalmazott pontos cégneveket; a jogsértéssel érintett gépjárműveket pontosan még nem lehetett meghatározni; a Közlemény csak évszámmal jelölte meg a jogsértés kezdetét és végét). Ezzel szemben a fellebbezésükben a felperesek hat olyan további információt soroltak fel, amelyek hiánya szerintük akadályát képezte az igényérvényesítésüknek. Álláspontjuk szerint azonban ezek a hivatkozások egyrészt a jelen másodfokú eljárásban már nem vizsgálhatók, másrészt az ellenkérelmükben részletesen kifejtett indokok miatt érdemben is megalapozatlanok. Hangsúlyozták, hogy ahhoz, hogy a felperesek a jelen pert megindítsák, az alábbi tények ismerete volt szükséges: a jogellenes (versenyjogsértő) alperesi magatartás, a versenyjogi jogsértéssel felpereseknek okozott kár lehetősége, az alperesek személye.

[109] A felpereseknek azonban nem az ügy minden részletét kellett ismerniük az igényérvényesítéshez, hanem csak a perindításhoz elengedhetetlenül szükséges információkat. Ezeket az adatokat pedig a Közlemény, illetve az azon keresztül elérhető bizottsági honlap teljeskörűen tartalmazta.

[110] Az ellenkérelmükben megjelölt eseti döntésekre hivatkozással állították, hogy a felperesektől elvárható volt, hogy a követelésük érvényesítéséhez szükséges tények megismerése érdekében maguk is lépéseket tegyenek, illetve az általuk szükségesnek vélt további információkat beszerezzék.

[111] Az elsőfokú eljárás során beszerzett bizonyítékok alapján azonban egyértelműen megállapítható volt, hogy a felperesek semmilyen lépést nem tettek annak érdekében, hogy az igényüket érvényesítsék, vagy az általuk szükségesnek tartott további információkat beszerezzék.

[112] Ezzel összefüggésben hivatkoztak arra is, hogy a jelen kártérítési per megindításához nem volt szükséges, hogy a jogsértést megállapító Határozat közzétételre kerüljön, hiszen bizottsági határozat nélkül is lehetséges versenyjogi kártérítési pert indítani.

[113] A felperesek által már az elsőfokú eljárásban is hivatkozott igényérvényesítési akadályok tekintetében fenntartották, illetve megismételték az elsőfokú eljárásban már részletesen kifejtett álláspontjukat.

[114] A fellebbezésben előadott újabb igényérvényesítési akadályokkal összefüggésben pedig utaltak arra, hogy az igényérvényesítésre készülődés nem hosszabbítja meg az elévülés nyugvását, mivel a bírói gyakorlat az elévülés nyugvásának végét ahhoz az időponthoz kapcsolja, amikor a felperes a perindításhoz – és nem a pernyertességhez – szükséges információk birtokába kerül. Ezért az a körülmény, hogy a felperesek a 2016. július 19-én megjelent Közlemény alapján nem lehetettek teljesen biztosak a pernyertességükben, nem jelenti azt, hogy a követelésük érvényesítésében, illetve a perindításban ezen időpontot követően is akadályoztatva lettek volna.

[115] Előadták továbbá, hogy a kár összecszerúságának a per előtti bizonyítása (és ennek időigénye) szintén nem hosszabbítja meg az elévülés nyugvását. A Közlemény angol nyelvű szövegezése szintén nem jelenthetett akadályt a felperesek számára az igényérvényesítéshez, mint ahogy az sem, hogy magának a Határozatnak a közzétételére csak később került sor. Ez utóbbi hivatkozással összefüggésben kiemelték, az a körülmény, hogy egy bizottsági határozat a címzettekkel szemben mikor vált ki joghatást, illetve, hogy mikor kezdődik a címzettek számára a jogorvoslati határidő, a határozaton alapuló kártérítési igények elévülése szempontjából semmilyen relevanciával nem bír.

[116] Előadták továbbá, hogy a felperesek részéről visszatérően hivatkozott információk aszimmetria szintén nem elévülési kérdés, az arra történő felperesi hivatkozás kizárólag a hangulatkeltést szolgálja annak érdekében, hogy a jelen perben más kártérítési perek felpereseihez képest engedékenyebb jogértelmezésre legyenek jogosultak.

[117] Fenntartották azt az állításukat, hogy a felperesek helyzete nem hasonlítható a Hepatitis C vírusfertőzést elszenvedett betegekéhez, ezért az utóbbihoz kapcsolódóan kialakult bírósági gyakorlat a jelen ügyre nem tekinthető irányadónak.

[118] Tévesnek állították a felpereseknek azt a fellebbezési hivatkozását is, hogy a magyar jog szerinti elévülés jogintézménye ellentétes lenne az uniós joggal, amely állításuk alátámasztására hivatkoztak az Európai Bíróság C-452/09. számú ügyben meghozott ítéletére.

[119] A felperesek által hivatkozott Cogeco-üggyel kapcsolatosan fenntartották, hogy a portugál és a magyar jog elévülési szabályai közötti alapvető eltérések miatt a magyar jog alapján a Cogeco-ügyhöz hasonló helyzet nem fordulhat elő, ezért az abban az ügyben az EUB részéről kifejtettek a jelen eljárásban szintén nem vehetők figyelembe.

[120] Álláspontjuk szerint a jelen eljárásban szükségtelen előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése, figyelemmel arra, hogy az uniós jog értelmezését illetően nem merült fel észszerű kétely tekintetben, hogy a magyar szabályozás ellentétes lenne az uniós joggal. Megjegyezték, hogy a felperesek által feltenni indítványozott kérdések egyébként sem felelnek meg az előzetes döntéshozatal iránti kérelmek előterjesztésére vonatkozóan kiadott ajánlásban foglaltaknak.

[121] Arra az esetre, ha az ítéltábla mégis indokoltnak tartaná az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését, az ellenkérelmükben megjelölték azokat a konkrét kérdéseket, amelyekre álláspontjuk szerint válasz lenne kérhető az EUB-tól az adott ügy kapcsán.

[122] Végezetül megjegyezték, hogy az elsőfokú eljárásban előterjesztett joghatósági kifogásukat továbbra is fenntartják.

[123] A felperesek az alperesek részéről előterjesztett ellenkérelmekre észrevételt tettek, amelyben előadták, hogy az elsőfokú bíróság a joghatóság kérdését a G.40.094/2018/82-I. számú jogerős végzésével már rendezte, ezért az alperesek részéről az ellenkérelmeikben is fenntartott joghatósági kifogás alaptalan.

[124] Az alperesek által hivatkozott Tibor-Trans ügyel kapcsolatban előadták, hogy azt az alperesek tévesen értelmezik, mivel a hivatkozott ítélet semmiféle megkülönböztetést nem tartalmaz tekintetben, hogy a kamion beszerzésekre 2004. május 1-je előtt vagy azt követően került-e sor. Erre tekintettel pedig az alpereseknek az eljárás részleges megszüntetésére irányuló kérelme is alaptalan.

[125] Előadták, hogy a fellebbezésük nem tartalmaz meg nem engedett új tényállítást vagy jogi érvelést figyelemmel arra is, hogy a Pp.-t 2021. január 1-jétől módosító 2020. évi CXIX. törvény módosította a keresetváltoztatás definícióját és az új szabály értelmében a jogi érvelés kiegészítése, illetve megváltoztatása már nem minősül keresetváltoztatásnak.

[126] A felperesek állítása szerint irrelevánsak az alperesek azon hivatkozásai is, hogy a keresetüket ún. általános keresetként is előterjeszthették volna, figyelemmel arra, hogy az adott esetben – nem vitásan – a felperesek a Határozat meghozatalát követően, arra alapítottnan – ún. követő keresetet terjesztettek elő, amely kereset esetében releváns tényállás idővonala a Határozat meghozatalával indul.

[127] Az elévülés kérdésével a felperesek minden tekintetben fenntartották a fellebbezésükben előadottakat, amelynek alátámasztására mellékeltek a Gyulai Törvényszék 2021. május 7-én meghozott G.20.070/2018/156. számú közbenső ítéletét, amelyben a bíróság az elévülés kérdésében a jelen perben eljáró elsőfokú bíróság jogi álláspontjától eltérő következtetésekre jutott.

[128] A felperesek e beadványukban is fenntartották azt az álláspontjukat, hogy az adott esetben az elévülés nyugvása megszűnésének legkorábbi időpontját a Határozatnak a károsultak részére történő kézbesítésétől (közlésétől) kell számítani. Ennek az állításuknak az alátámasztására új elemként hivatkoztak a Tpv. 88/C. §-a (4) bekezdésére, amely alapján egy esetleges kártérítési pert kötelező felfüggeszteni az Európai Bizottsági határozat elleni keresetindítási határidő lejártáig.

[129] Állították, hogy az eljárás felfüggesztésére okot adó körülmény egyben az igényérvényesítés körében, tehát az elévülés nyugvása kapcsán is értékelendő. Ebben a körben hivatkoztak a Kúria Pfv.21.074/2013/13. számú határozatára, amelyben a Kúria – egyebek mellett – arra mutatott rá, hogy a per tárgyalásának felfüggesztése az anyagi jogi határidők szempontjából az elévülés nyugvásának körébe tartozó állapotot jelent, ezáltal az elévülés nyugvását előidéző menthető oknak minősül.

[130] Utaltak arra is, hogy a Tpv. hivatkozott szabálya nem szorítkozik csupán a Határozat címzettjeire, ezért ez a rendelkezés a kívülálló harmadik személyek keresetindítása vonatkozásában is értelmezhető.

[131] A felperesek ezen beadványára valamennyi alperes észrevételt, illetve nyilatkozatot terjesztett elő, amelyekben minden tekintetben fenntartották a saját korábbi nyilatkozataikat és jogi okfejtéseiket.

[132] A Gyulai Törvényszéknek a felperesek által hivatkozott ítéletével kapcsolatban utaltak arra, hogy az nem jogerős, az ellen valamennyi alperes fellebbezést jelentett be, mivel álláspontjuk szerint az ítélet jogszabálysértő. Ennek alátámasztására csatolták az iratokhoz a Gyulai Törvényszék ítélete ellen benyújtott fellebbezéseiket, részben pedig megismételték abban kifejtett érveléseiket.

[133] Hangsúlyozták, hogy a terhükre megállapított versenyjogi jogsértéssel összefüggésben jelen pillanatban egyetlen olyan ügy van Magyarországon, amelyben jogerős ítélet született. Ez pedig a Fővárosi Ítéltábla Gf.40.050/2020/36-II. számú ítélete, amely a Balassagyarmati

Törvényszék elsőfokú ítélete ellen benyújtott fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban született és amellyel szemben előterjesztett felülvizsgálatot a Kúria megtagadta.

[134] A XIII-XV. rendű alperesek 2021. augusztus 30-án újabb beadványt nyújtottak be az ítéltáblához, amelyben előadták, hogy az EUB 2021. július 15-én ítéletet hozott a C-30/20. számú Volvo ügyben (a továbbiakban: Volvo ítélet) és abban a jelen perre is kiható módon értelmezte „A polgári és kereskedelmi ügyekben a joghatóságról, valamint a határozatok elismeréséről és végrehajtásáról” szóló 1215/2012/EU rendelet (a továbbiakban: Brüsszel Ia. Rendelet) 7. cikkének 2. pontját.

[135] A beadványukhoz mellékeltek az általuk hivatkozott ítéletet és állították, hogy az abban adott jogértelmezés szerint:

- a Brüsszel Ia. Rendelet 7. cikk 2. pontja nemcsak a joghatóság kérdését szabályozza, hanem kijelöli az illetékességgel rendelkező bíróságot is;
- az illetékességet közvetlenül és kizárólag a Brüsszel Ia. Rendelet 7. cikk 2. pontja szabályozza, a tagállami belső jogban foglalt egyéb illetékességi okok ezért nem alkalmazhatók;
- az illetékesség kérdése attól függ, hogy a felperesek hol vásárolták meg a perben szereplő tehergépjárműveket.

[136] Álláspontjuk szerint pedig ez a jogértelmezés azt jelenti, hogy mivel az adott ügyben az I. rendű felperes a keresetében megjelölt valamennyi gépjárművet VÁROS1-ben vásárolta, a keresete elbírálására kizárólag a Fővárosi Törvényszék az illetékes.

[137] A II. rendű felperes keresetében megjelölt 2 db gépjármű közül az egyik megvásárlására VÁROS2-ben került sor, amely település a Miskolci Törvényszék illetékességi területéhez tartozik, míg a másik gépjármű esetében a vásárlás helye a rendelkezésre álló adatokból nem állapítható meg. Mindezekből pedig álláspontjuk szerint az következik, hogy az I. rendű felperes keresete tekintetében a Fővárosi Törvényszék rendelkezik illetékességgel, a II. rendű felperes keresete tekintetében pedig a peradatok nem támasztják alá a perben eljáró Nyíregyházi Törvényszék illetékességét, ugyanakkor megállapítható, hogy a Fővárosi Törvényszék biztosan nem illetékes ezen kereset vonatkozásában. Ez pedig azt jelenti, hogy az adott esetben a felperesi oldalon meg nem engedett pertársaság áll fenn, mivel eltérő bíróságok illetékességébe tartozó kereseteket terjesztettek elő egy perben.

[138] Mindezekre tekintettel a XIII-XV. rendű alperesek beadványukban a fellebbezési ellenkérelmüket akként pontosították, hogy a Pp. 379. §-a, illetve a Pp. 240. §-a (1) bekezdésének e) pontja alapján az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését és az eljárás megszüntetését kérték.

[139] E kérelmükhöz utóbb a IX-XII. rendű alperesek kivételével valamennyi alperes csatlakozott, mivel álláspontjuk szerint a Volvo ítéletben adott értelmezés alapján azokban a perekben, amelyeket a felperesek a Brüsszel Ia. Rendelet 7. cikkének 2. pontja szerinti vagylagos joghatósági okra hivatkozással indítottak, a kár bekövetkezésének helye szerinti bíróság kizárólagos illetékességgel rendelkezik. A kár bekövetkezésének helye szerinti bíróság pedig – szintén a Volvo ítéletben adott értelmezés szerint – az a bíróság, amelynek illetékességi területén a vásárlás történt, több bíróság illetékességi területén történt vásárlás esetén pedig a károsult székhelye szerinti bíróság.

[140] A IX-XII. rendű alperesek maguk is egyetértettek ezzel a jogi érveléssel, az álláspontjuk csupán annyiban tért el a többi alperesétől, hogy véleményük szerint a rendelkezésre álló adatokból a vásárlások helye – a RENDSZÁM forgalmi rendszámú

gépjármű kivételével – nem állapítható meg, ezért jelenleg abban a kérdésben sem lehet állást foglalni, hogy az ítéltáblának az ügy érdeméről kell-e döntenie, vagy meg kell szüntetnie az eljárást.

[141] A felperesek vitatták az alpereseknek azt az állítását, hogy a Volvo ítélet alapján a Brüsszel Ia. Rendelet 7. cikkének 2. pontját kizárólagos illetékességet (is) megállapító szabálynak kellene tekinteni. A Volvo ítéletben ugyanis az EUB egy vagylagos joghatósági okot értelmezett, ami nyilvánvalóan nem csaphat át egy új, kizárólagos illetékességi szabály megfogalmazásába.

[142] Álláspontjuk szerint tehát az alperesek illetékességi kifogása egy nem kizárólagos illetékességi okra vonatkozik, ezért az alpereseknek ezt a hivatkozását az ítéltábla a Pp. 30. §-ának (2) bekezdésében foglaltakra tekintettel az eljárás jelen szakaszában már akkor sem vehetné figyelembe, ha az megalapozott lenne.

[143] Az I-III. rendű alperesek jogi képviselője az ítéltáblához 2021. szeptember 1-jén benyújtott beadványában bejelentette és igazolta, hogy az I. rendű alperes 2021. augusztus 31-én átalakulás (beolvadás) eredményeként jogutódlással megszűnt. Erre tekintettel az ítéltábla a 2021. szeptember 8-án meghozott és ugyanezen a napon jogerőre emelkedett 36-I. számú végzésével megállapította, hogy az eljárás a felperesek és az I. rendű alperes között 2021. augusztus 31-től kezdődően az I. rendű alperes jogutódjának perbevonásáig vagy perbelépéséig félbeszakadt.

[144] Mindezekre tekintettel pedig az ítéltábla a Pp. 383. §-ának (4) bekezdése és a Pp. 341. §-ának (2) bekezdése alapján részítéletet hozott, amellyel az elsőfokú bíróság ítéletét kizárólag a felperesek és a II-XV. rendű alperesek viszonylatában, a rájuk vonatkozó rendelkezések tekintetében bírálta felül.

[145] A keresetlevélhez F/5. számon mellékelt okiratok, valamint a cégnyilvántartás közhiteles adatai alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást kiegészíti azzal, hogy a keresetlevélben megjelölt tehergépjárművek közül az I. rendű felperes a TÍPUS1 típusút a CÍM1 alatti székhellyel és a CÍM2 alatti telephellyel rendelkező KFT3-től, a TÍPUS2 típusú gépjárműveket pedig minden esetben a CÍM3 alatti székhellyel rendelkező KFT1-től szerezte be. A II. rendű felperes a keresetlevélben megjelölt gépjárművek közül a TÍPUS1 típusút a CÍM4 székhelyű, KFT2-től, a TÍPUS2 típusú járművet pedig a CÍM5 alatti székhelyű KFT1-től szerezte be.

[146] Az így kiegészített tényállásra is figyelemmel pedig az ítéltábla azt állapította meg, hogy a felperesek fellebbezése nem megalapozott.

[147] A másodfokú eljárásban az ítéltábla is mindenekelőtt az alperesek joghatósági kifogását vizsgálta, figyelemmel arra, hogy bár az elsőfokú bíróságnak az eljárás megszüntetése iránti kérelmüket elutasító 82/I. számú végzése ellen az alperesek fellebbezést nem terjesztettek elő, a fellebbezési ellenkérelmeikben – a VIII. rendű alperes kivételével – fenntartották a joghatósági kifogásaikat, amelyre tekintettel az ítéltáblának a Pp. 240. §-a (1) bekezdésének *b)* pontja *bb)* alpontja alapján hivatalból is vizsgálnia kellett a magyar bíróság joghatóságának fennállását.

[148] Ennek eredményeként pedig az ítéltábla azt állapította meg, hogy az alperesek joghatósági kifogása megalapozatlan.

[149] Ezzel összefüggésben az ítéltábla szükségtelennek tartja megismételni az elsőfokú bíróság részéről a 82/I. számú végzésben részletesen kifejtett érveket, ezért csupán utalva a végzésben foglaltakra arra mutat rá, hogy az elsőfokú bíróság a Brüsszel Ia. Rendelet 7. cikke 2. pontjának és az annak alkalmazása körében kialakult EUB gyakorlatnak a helytálló

értelmezése alapján, helyesen állapította meg, hogy a mesterségesen megemelt árak okán kifizetett többletköltségből származó (a felperesek részéről jelen perben is érvényesített) kár az EUMSZ 101. cikkébe ütköző jogsértés közvetlen következménye, ezért olyan közvetlen kárnak minősül, amely megalapozhatja a kár bekövetkezésének helye szerinti tagállam joghatóságát.

[150] Abban az esetben pedig, ha a versenyellenes magatartással érintett piac abban a tagállamban található, amelynek területén az állított kár bekövetkezett, akkor a Brüsszel Ia. Rendelet 7. cikke 2. pontjának alkalmazása során úgy kell tekinteni, hogy a kár bekövetkezésének helye ebben a tagállamban található.

[151] Az adott esetben pedig – nem vitásan – a felperesek által hivatkozott jogsértés az EGT egész területére kiterjedt, amelynek 2004. május 1-je óta Magyarország is része, ennek következtében a felperesek keresete tekintetében a magyar bíróság joghatósága aggálytalanul megállapítható.

[152] Ezt követően az ítéltábla az alpereseknek a másodfokú eljárásban előadott illetékességi kifogását, illetve az arra alapítottan előterjesztett eljárás megszüntetése iránti kérelmét vizsgálta és azt nem találta alaposnak.

[153] Az alperesek arra helytállóan hivatkoztak, hogy az EUB-nak a Volvo ítéletben adott jogértelmezése alapján a Brüsszel Ia. Rendelet 7. cikkének 2. pontjába foglalt szabályt a jelen perben úgy kellett értelmezni, hogy az nemcsak joghatósági, hanem illetékességi szabályt is magában foglal, mivel az nemcsak azt a tagállamot jelöli ki, amelynek a bírósági eljárhatnak, hanem konkrétan az eljárásra illetékességgel rendelkező bíróságot is.

[154] Egyetértett az ítéltábla az alpereseknek azzal a jogi érvelésével is, amely szerint a Brüsszel Ia. Rendeletnek ez a rendelkezése joghatósági szabályként ugyan alternatív (vagylagos) szabály, amennyiben azonban a felperes ezt a joghatósági szabályt választja és a keresetét erre alapítottan terjeszti elő, akkor az adott tagállamon belül a kár bekövetkezésének helye szerinti bíróság – amennyiben a tagállamon belül nincs az ilyen típusú perek elbírálására kizárólagos illetékességüként kijelölt bíróság – már kizárólagos illetékességgel rendelkezik a kereset elbírálására.

[155] A kár bekövetkezésének helye szerinti bíróságnak pedig – a Volvo ítélet [38]-[40] pontjaiban adott jogértelmezés szerint – a termék megszerzésének (megvásárlásának) helye szerinti bíróságot kell tekinteni, mégpedig attól függetlenül, hogy az adott terméket közvetlenül vagy közvetve, tehát a tulajdonjog azonnali átruházásával vagy lízingszerződéssel vásárolták-e meg. A Brüsszel Ia. Rendelet 7. cikke 2. pontjának ezt az értelmezését pedig – az alperesek által is hivatkozott EUB gyakorlat alapján – úgy kellett tekinteni, hogy a hivatkozott szabálynak már a hatályba lépésétől kezdődően ez a helyes értelmezése, ezért azt a jelen perben is ennek megfelelően kellett alkalmazni (EUB C-61/79.; C-209/03.).

[156] Az előzőekben ismertetett jogértelmezésre tekintettel a perben nem volt jelentősége annak, hogy a VIII. rendű alperes részéről az elsőfokú eljárásban előterjesztett illetékességi kifogás hatályos vagy hatálytalan volt-e, továbbá, hogy az kihatott-e a többi alperesre. Az illetékesség kizárólagos jellegére tekintettel ugyanis egyrészt az alperesek az ezzel kapcsolatos kifogásukat az eljárás bármely szakaszában jogszerűen előterjeszthették, másrészt azt az ítéltáblának hivatalból is vizsgálnia kellett.

[157] Ennek során pedig az ítéltáblának mindenekelőtt azt kellett tisztáznia, hogy a felperesek különböző vagy azonos bíróságok illetékességi területén vásárolták-e a keresetben megjelölt gépjárműveket, ezáltal – a Volvo ítéletben adott jogértelmezést is figyelembe véve – a székhelyük szerinti Nyíregyházi Törvényszék illetékes volt-e az eljárás lefolytatására.

[158] Tekintettel arra, hogy az ítéltábla felhívására a felperesek jogi képviselője akként nyilatkozott, hogy a vásárlások helyét illetően csak az általuk a keresetlevélhez már mellékel okiratok állnak a rendelkezésükre, ezzel kapcsolatosan egyebet előadni nem tudnak (Gf.IV.30.066/2021/51. számú jegyzőkönyv második oldala), az ítéltáblának a keresetlevélhez F/5. alatt csatolt okiratok, valamint a cégnyilvántartás adatai alapján kellett állást foglalnia a vásárlások helyéről.

[159] A vásárlások helyének meghatározását illetően az ítéltábla egyetértett az alperesekkel abban, hogy a közvetett vásárlások (lízing) esetén azt a helyet kellett a vásárlások helyének tekinteni, ahol a felperesek és a gépjárművek szállítói megállapodtak egymással az értékesítés feltételeiről.

[160] Figyelemmel továbbá arra, hogy a perben nem állt rendelkezésre adat arra vonatkozóan, hogy ezekben az esetekben a megállapodások megkötésére a felek személyes jelenléte mellett került volna sor, az ítéltábla a vásárlások helyét a régi Ptk. 213. §-ának (3) bekezdése alapján határozta meg, amely szerint, ha a szerződés távollévők között jön létre, a szerződés létrejöttének helye az ajánlattevő lakóhelye, illetve székhelye (telephelye). E szabályoknak a keresetlevélhez F/5. alatt mellékel okiratokkal való egybevetéséből pedig azt lehetett megállapítani, hogy az I. rendű felperes a keresetlevélben megjelölt öt gépjármű közül a TÍPUS1 típusút a nyíregyházi székhellyel és telephellyel rendelkező KFT3-tól, a TÍPUS2 típusúakat pedig a VÁROS1-i székhelyű KFT1-től szerezte be, így attól függően, hogy a jogügyletek megkötése során ki minősült ajánlattevőnek, kétséget kizáróan megállapítható, hogy a vásárlások vagy két különböző bíróság (Nyíregyházi Törvényszék, illetve Fővárosi Törvényszék) illetékességi területén, vagy az I. rendű felperes székhelye szerint illetékes bíróság (Nyíregyházi Törvényszék) területén jöttek létre, ezért az I. rendű felperes keresetének elbírálására a Nyíregyházi Törvényszék mindenképpen illetékes volt.

[161] A II. rendű felperes a TÍPUS1 típusú gépjárművet a VÁROS3 székhellyel és VÁROS2 fiókteleppel rendelkező KFT2-től, a TÍPUS2 típusút pedig a VÁROS1 székhelyű KFT1-től szerezte be, ezért az ő esetében is egyértelműen megállapítható volt – szintén attól függően, hogy ki volt az ajánlattevő – a vásárlások vagy két különböző bíróság (Budapest Környéki Törvényszék, illetve Fővárosi Törvényszék) illetékességi területén, vagy a II. rendű felperes székhelye szerinti Nyíregyházi Törvényszék illetékességi területén jöttek létre, ezért a II. rendű felperes keresetének elbírálására a székhelye szerinti Nyíregyházi Törvényszék szintén illetékes volt. Ugyanerre a következtetésre lehetne jutni abban az esetben is, ha a II. rendű felperes a TÍPUS1 típusú gépjárművet nem a KFT2 székhelyén, hanem a VÁROS3-ban lévő fióktelepén vásárolta, mivel ez a település a Miskolci Törvényszék illetékessége alá tartozik.

[162] A kifejtettekből következően az ítéltábla szükségtelennek tartotta az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését az elsőfokon eljár bíróság illetékességének megállapíthatóságával összefüggésben.

[163] Mindezekre tekintettel az ítéltábla az alperesek illetékességi kifogását és az arra alapítottan előterjesztett eljárás megszüntetése iránti kérelmét alaptalannak találta és a felperesek fellebbezését érdemben bírálta el. Ennek eredményeként pedig azt állapította meg, hogy a felperesek fellebbezése nem megalapozott.

[164] A felperesek mind a megváltoztatásra, mind pedig a hatályon kívül helyezésre irányuló fellebbezési kérelmük indokaként arra hivatkoztak, hogy az elsőfokú bíróság jogszabályellenesen, a rendelkezésére állt bizonyítékok okszerűtlen, iratellenes mérlegelésével és az irányadó bírói gyakorlatot figyelmen kívül hagyva állapította meg, hogy 2016. július 19-től, a Közlemény megjelenésétől teljeskörűen birtokában voltak az igényérvényesítéshez szükséges információknak, így az elévülés nyugvása ezen a napon megszűnt.

[165] Az ítéltábla megállapítása szerint azonban a felpereseknek ez a hivatkozása nem helytálló.

[166] Az elévülés kérdésének vizsgálata kapcsán az ítéltábla mindenekelőtt arra mutat rá, hogy a Tpvt. 95/E. §-ának (4) bekezdésébe foglalt hatályba léptető rendelkezésre tekintettel a Tpvt. 88/T. §-ába foglalt, a versenyjogi jogsértésből eredő kártérítési igények elévülésére vonatkozó különös szabályok a jelen eljárásban nem voltak alkalmazhatók, ezért az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor az elévülés bekövetkezését a régi Ptk. szabályai alapján vizsgálta.

[167] A régi Ptk. 326. §-ának (1) bekezdésébe, valamint a 360. §-ának (1) bekezdésébe foglalt rendelkezések alapján pedig helyesen indult ki abból, hogy a felperesek állított kára az általuk beszerzett gépjárművek vételárának, illetve lízingdíjainak a megfizetésével következett be, amely időponthoz képest a keresetük benyújtására – nem vitásan – az 5 éves általános elévülési határidő letelte után került sor.

[168] Nem vitatták a felek az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását sem, hogy a felperesek előtt az állított károsodásuk bekövetkezésének időpontjában még nem volt ismert az alperesek versenyjogsértő magatartása, továbbá, hogy abból eredően őket kár érhetett, ezért a régi Ptk. 326. §-ának (2) bekezdésébe foglaltak szerint a kártérítési igényük elévülése az igényérvényesítés akadályának megszűnéséig nyugodott. Vitás volt azonban a felek között, hogy az elévülés nyugvása mikor szűnt meg.

[169] A felperesek arra helytállóan hivatkoztak a fellebbezésükben, hogy az irányadónak tekinthető magyar bírói gyakorlat szerint az elévülés nyugvásának megszűnése akkor következhet be, amikor a jogosult az igényérvényesítéshez szükséges valamennyi információról tudomást szerez, illetve az igényérvényesítés valamennyi akadálya elhárul [BH2005.104; 1/2012 (VI.21. PK vélemény)].

[170] Nem értett egyet azonban az ítéltábla a felpereseknek azzal az érvelésével, amely szerint ez az időpont az adott esetben a Határozat megjelenését (2017. április 6.) követő napon következett be, mivel csak ekkor jutottak mindazon információk birtokába, amelyek az igényérvényesítésükhöz szükségesek voltak.

[171] Ezzel összefüggésben alaptalanul hivatkoztak a felperesek a fellebbezésükben arra, hogy a Közlemény „csak a műfajának megfelelő funkciót” töltött be, azaz közölte a jogsértés megállapítását a nyilvánosság felé, de nem tartalmazta a perindításhoz szükséges részletes információkat. Annak ugyanis, hogy a Közleménynek mi volt a funkciója, az igényérvényesítéshez szükséges információk meglétének vizsgálata szempontjából nem volt jelentősége, hiszen az elévülés vizsgálata kapcsán annak nincs jelentősége, hogy a jogilag releváns információk milyen forrásból jutottak a jogosult tudomására.

[172] A perindításhoz szükséges információk körét illetően az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy az igényérvényesítéshez a felpereseknek a versenyjogi jogsértés tényét, annak időszakát és az azzal érintett piac kiterjedését, a kartellben részt vevők személyét és a versenykorlátozó megállapodás lényegi tartalmát, valamint azt kellett tudniuk, hogy abból eredően őket kár érte.

[173] Fontos kiemelni, hogy a felpereseknek ezekre az információkra is csak olyan mértékben és mélységben volt szüksége, ami a saját kártérítési igényeik érvényesítését lehetővé tette. Ezért azoknak a részletinformációknak, amelyeket a Közlemény még nem tartalmazott (jogsértés kezdetének és végének hónap és nap szerinti meghatározása; annak megjelölése, hogy a jogsértés a használt és az új, illetve az adásvétellel megszerzett és a lízingelt, továbbá a merev és a vontató gépjárművekre is kiterjedt-e; valamint, hogy a jogsértés nem érintette a vevőszolgálati tevékenységet, illetve egyéb szolgáltatásokat és garanciákat), de a felperesek

igényérvényesítése szempontjából nem bírtak relevanciával, a nyugvás megszűnésének vizsgálata kapcsán nem lehetett jelentőséget tulajdonítani.

[174] A kár összegét illetően helytállóan hivatkoztak az alperesek arra, hogy a felperesek ebben való esetleges bizonytalansága nem képezhet akadályt az igényük bíróság előtti érvényesítésének, mivel a kár pontos összege a bírósági eljárásban is tisztázható lett volna.

[175] A jogsértők személyét illetően a Közlemény még valóban csak vállalat csoportokat jelölt meg, konkrét jogi személyeket nem. A Közleményben szereplő internetes hivatkozásra kattintva azonban a felperesek számára a jogsértésben részt vett vállalkozások pontos cégnevei is megismerhetők voltak (köztük a XIII. rendű is), ezért ennek az információnak a hiányára a felperesek ugyancsak alaptalanul hivatkoztak.

[176] Ezzel összefüggésben helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság arra is, hogy az igényérvényesítéshez szükséges információk megszerzése során a jogosult nem lehet passzív, azok beszerzése érdekében az általában elvárható, aktív magatartást kell tanúsítania. Ezért az elévülés nyugvásának szempontjából nem csupán a jogosult szubjektív ismereteinek van jelentősége, hanem annak is, hogy a konkrét esetben – akár szakember közreműködésével – az ilyen személy által megtehető intézkedések alapján mikor juthatott hozzá az igényérvényesítéshez szükséges információkhoz.

[177] Egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bírósággal abban is, hogy a perindításhoz szükséges információk megszerzése érdekében kifejtett felperesi magatartások értékelése során annak is jelentőséget kellett tulajdonítani, hogy a felperesek a fuvarozási piac professzionális résztvevőinek minősülnek, ezért velük szemben magasabb elvárhatósági mérce alkalmazandó, mint a fuvarozási piac laikus szereplőivel szemben.

[178] A felperesek arra helytállóan hivatkoztak a fellebbezésükben, hogy a Közlemény megjelenésekor még nem tudhatták, hogy melyek azok a Közleményben nem szereplő többletinformációk, amelyeket a Határozat tartalmazni fog.

[179] Az elévülés vizsgálata kapcsán azonban ennek nem volt jelentősége, hiszen a bíróságnak az alperesek elévülési kifogása miatt azt kellett vizsgálnia, hogy önmagában a Közleményből megismerhető információk elegendőek voltak-e ahhoz, hogy azok ismeretében a felperesek az igényüket bíróság előtt érvényesíteni tudják. Ezt pedig nem az alapján kellett eldöntenie, hogy a felperesek maguk elegendőnek tartották-e a Közleményből megismerhető információkat a perindításhoz, hanem hogy azok objektív módon lehetővé tették-e számukra az igényük bíróság előtti érvényesítését.

[180] Az ítéltábla álláspontja szerint pedig e kérdés megválaszolása során az elsőfokú bíróság a rendelkezésére állt bizonyítékok okszerű értékelése és mérlegelése alapján, helyesen állapította meg, hogy a Közlemény tartalmazta azokat az információkat, amelyek alapján a Határozatban megállapított versenyjogsértésre alapított keresetek a magyar bíróságok előtt előterjeszthetők voltak, amit leginkább az bizonyít, hogy a Közlemény megjelenését követő 1 éven belül több per is indult Magyarországon az alperesek ellen.

[181] Ezzel összefüggésben helytállóan hivatkoztak az alperesek a fellebbezési ellenkérelmeikben arra, hogy a magyar bírósági gyakorlat szerint kártérítési követelések esetén a nyugvás megszűnéséhez nem szükséges, hogy a károsult teljes bizonyossággal rendelkezzen a kártérítés törvényi feltételeinek fennállásáról, ezért az elévülés nyugvása nem hosszabbítható meg mindaddig, amíg a jogosult teljes bizonyosságot nem szerez a követelése megalapozottságáról (BH2007. 156.; Kúria Pfv.21.729/2015/4.; Fővárosi Ítéltábla Pf.20.767/2018/5.).

[182] Megalapozatlan a felpereseknek az a hivatkozása, hogy a Közleményből nem lehetett egyértelműen megállapítani, hogy a jogsértés milyen tömegű tehergépjárműveket érintett, ezáltal a jogsértés az általuk beszerzett gépjárművekre kiterjedt-e.

[183] A Közlemény ugyanis tartalmazta, hogy a jogsértés a 6 és 16 tonna közötti (közepes), valamint a 16 tonnánál nehezebb (nehéz) tehergépjárműveket érintette, amely meghatározás már önmagában elegendő kellett, hogy legyen a felperesek számára annak megállapításához, hogy a keresetükben megjelölt gépjárművekre a Határozat hatálya kiterjedt. Nem vitás tényállási adat ugyanis, hogy a keresetben megjelölt valamennyi tehergépjárműnek a saját tömege is meghaladta a 6 tonnát, aminek következtében a felperesek igényérvényesítése szempontjából nem volt jelentősége annak, hogy a Határozatban szereplő tömegadatok a gépjárművek saját tömegére vagy az össztömegére vonatkoznak-e.

[184] Mindemellett helytálló az alpereseknek az a hivatkozása is, hogy a fuvarozási iparágban tevékenykedők számára köztudomásúnak tekinthető, hogy a tehergépjárműveket a megengedett össztömegük alapján osztályozzák, ezért emiatt sem elfogadható a felpereseknek a tömeg fogalom értelmezésének bizonytalanságára való hivatkozása.

[185] A perindításhoz szükséges információk megismerése érdekében tanúsított felperesi magatartás értékelése kapcsán az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy ezekről az információkról a felperesek nem csak a Bizottság honlapjának napi szintű figyelemmel kísérése esetén szerezhettek tudomást, hiszen nem vitás peradat, hogy a Közlemény megjelenéséről a magyarországi média – köztük több fuvarozással foglalkozó szaklap is – beszámolt, amelyekből a felperesek – kellő körültekintés mellett – értesülhettek a Közlemény megjelenéséről. Ezt követően pedig a felperesektől mint professzionális áru fuvarozóktól elvárható volt, hogy előbb tájékozódjanak, majd aktív lépéseket tegyenek a kárigényük érvényesítése érdekében.

[186] A felperesek azonban azon túl, hogy felvették a kapcsolatot a TESTÜLET-vel és az általa javasolt jogi képviselővel, maguk semmilyen további lépést nem tettek a kárigényeik érvényesítése érdekében. Az időmúlás miatt bekövetkezett igényérvényesítési lehetőségük elvesztésének következményeit pedig – mint az igény jogosultjainak – maguknak kell viselniük, mégpedig attól függetlenül, hogy az elévülési időn belüli perindítás kinek a hibájából maradt el.

[187] A felperesek alaptalanul hivatkoztak arra, hogy az elévülés tekintetében a helyzetük analóg lenne a Hepatitis C fertőzéssel érintett betegek helyzetével, ezért az ilyen típusú kártérítési igények elévülése kapcsán kialakult bírósági gyakorlat a jelen ügyben is irányadónak tekinthető.

[188] Helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a jelen esetben a felperesek állított kára nem hosszútávon, fokozatosan alakult ki (következett be), hanem egyetlen mozzanattal (a gépjárművek beszerzésével), ami a felperesek számára a Határozatról való tudomásszerzéssel azonnal felismerhetővé is vált. Ezért nem helytálló a felpereseknek az az állítása, hogy az általuk ebben a körben megjelölt eseti döntések figyelmen kívül hagyásával az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértést követett el, mivel jogkérdésben eltért a Kúria ítélezési gyakorlatától.

[189] Nem helytálló a felpereseknek az a fellebbezési állítása sem, amely szerint az elsőfokú bíróság ítélete ellentétes az uniós jog szabályaival, illetve azoknak az EUB általi értelmezésével.

[190] Ezzel összefüggésben mindenekelőtt azt szükséges ismételt kiemelni, hogy a jelen ügyben a Tpv. 88/T. §-ába foglalt különös elévülési szabályok nem voltak alkalmazhatók (lásd: Tpv. 95/E. § (4) bekezdés), ezért az elévülés bekövetkezését a bíróságnak a régi Ptk. szabályai alapján kellett vizsgálnia. A régi Ptk. szabályai alapján pedig az elévülés bekövetkezése szempontjából nem annak volt jelentősége, hogy a jogsértést megállapító versenyhatósági határozat mikor került közzétételre, hanem kizárólag annak, hogy mi az az

objektív időpont, amikor a jogosultak számára a perindításhoz szükséges valamennyi információ rendelkezésre állt.

[191] Az elévülés kérdésének az ekkénti szabályozása pedig nem állt ellentétben sem a tételes uniós jogszabályokkal, sem az azok értelmezése kapcsán meghozott EUB ítéletekkel. Az EUMSZ 296. és 297. cikkébe foglalt kézbesítési szabályok megsértését a jelen esetben nem lehetett megállapítani, hiszen a felperesek – nem vitásan – nem voltak címzettjei a Határozatnak, így esetükben az ahhoz fűződő joghatás sem a közléshez kapcsolódott, hanem ahhoz, hogy a felperesek mikor szereztek, vagy a tőlük elvárható (aktív) magatartás mellett mikor szerezhettek tudomást az igényérvényesítéshez feltétlenül szükséges információkról.

[192] A felperesek részéről hivatkozott Cogeco ügyben meghozott ítélettel összefüggésben az ítéltábla egyetértett az alpereseknek azzal az érvelésével, hogy az abban értelmezett portugál jognak és a jelen ügyben alkalmazandó régi Ptk.-nak az elévülésre vonatkozó eltérő szabályai következtében az EUB ezen ítéletét a jelen eljárásban nem lehetett irányadónak tekinteni, ezáltal az alapján az elsőfokú bíróság ítéletének az EUB joggyakorlatával ellentétes voltát nem lehetett megállapítani. A hivatkozott ítéletben ugyanis az EUB egy olyan nemzeti szabályozást minősített az EUMSZ 102. cikkébe, illetve a tényleges érvényesülés elvébe ütközőnek, amely egyrészt előírja, hogy a kártérítési keresetekkel kapcsolatos elévülési idő 3 év és az abban az időpontban elkezdődik, amikor a károsult tudomást szerzett a kártérítéshez való jogáról, még akkor is, ha a kárért felelős személy nem ismert, másrészt pedig nem biztosít semmilyen lehetőséget arra, hogy a nemzeti versenyhatóság előtt folyamatban lévő eljárás során az elévülés nyugodjon vagy megszakadjon.

[193] A jelen ügyben alkalmazandó régi Ptk. szabályai szerint azonban az elévülési idő 5 év, továbbá lehetőség van az elévülés korlátlan ideig tartó nyugvására is, a nyugvás megszűnését követően pedig a jogosultnak további 1 éve van arra, hogy az igényét bíróság előtt érvényesítse. Erre tekintettel pedig a régi Ptk. szabályai alapján a Cogeco ügyben ismertetett, az uniós jog szabályait sértő, azzal ellentétes helyzet (az elévülés azt megelőzően bekövetkezhetett, hogy a károsult az igényét ténylegesen érvényesíteni tudta volna) nem fordulhat elő.

[194] Az ítéltábla álláspontja szerint a felperesek részéről kizárólag a fellebbezésben hivatkozott, az Amszterdami Fellebbviteli Bíróság, valamint a Valenciai Bíróság részéről meghozott ítéletek alapján sem lehetett azt megállapítani, hogy az elsőfokú bíróság ítélete ellentétes lenne az uniós szabályokkal vagy az EUB gyakorlatával. Ezen ítéletek tekintetében helytállóan hivatkoztak az alperesek egyrészt arra, hogy azok nem jogerősek, másrészt, hogy azok az adott ország saját nemzeti jogának speciális rendelkezésein alapulnak, továbbá, hogy a keresetek ténybeli és jogi alapjai tekintetében nem álltak rendelkezésre adatok.

[195] Mindezekre tekintettel pedig az ítéltábla azt állapította meg, hogy a jelen ügyben nem merült fel olyan adat vagy körülmény, amiből arra lehetett volna következtetni, hogy a magyar jognak a jelen ügyben alkalmazandó elévülési szabályai akadályát képeznék az uniós jog hatékony érvényesülésének, vagy ami szükségessé tette volna egy előzetes döntéshozatali eljárás keretében az uniós jog értelmezését, ezért az ítéltábla nem látta indokoltnak előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését.

[196] A II-III. rendű alpereseknek az eljárás részleges (a II. rendű felperes tekintetében történő) megszüntetésére irányuló kérelmét az ítéltábla nem találta alaposnak, mivel álláspontja szerint annak eldöntése, hogy a 2004. május 1-je előtti beszerzésekre a Határozat hatálya kiterjedt-e (éppúgy, mint annak eldöntése, hogy a lízingelt, valamint a használt gépjárművekre a Határozat hatálya kiterjedt-e), nem joghatósági, hanem a per érdemére

tartozó kérdés. A kereset érdemi vizsgálatára azonban a perben nem került sor, mivel az elsőfokú bíróság – helyesen – az alperesek elévülési kifogását megalapozottnak találta.

[197] Az ítéltábla megállapítása szerint a felperesek fellebbezése nem tartalmazott a Pp. 373. szakaszának (1) bekezdésébe ütköző, meg nem engedett keresetváltoztatást. A fellebbezésben előadottak közül kizárólag azt a felperesi hivatkozást lehetett új tényállításnak tekinteni, amely szerint a felperesek csak az „Úton” című kiadvány 2017. januári-februári számából értesültek a Bizottság által megállapított jogsértésről. Ennek azonban a másodfokú eljárásban nem volt jelentősége, mivel ez a tényállításuk annak elbírálása esetén sem eredményezett volna rájuk nézve kedvezőbb ítéletet. A felperesek egyéb, a fellebbezésben felhozott hivatkozásai pedig nem a Pp. 7. §-a (1) bekezdésének 12. pontja szerinti keresetváltoztatásnak, hanem az elsőfokú bíróság valamint az alperesek jogi érvelését cáfolni kívánó, arra reagáló olyan jogi érvelésnek minősültek, amelyek előterjesztése nem ütközött a Pp. 373. §-ának rendelkezéseibe.

[198] Az ítéltábla megalapozatlannak találta az alpereseknek a keresetlevél hivatali idő lejártá utáni benyújtásával kapcsolatos érvelését is.

[199] A Pp. 612. §-a szerint, ha a perben a kapcsolattartás elektronikus úton történik, a határidő elmulasztásának következményeit – a napokban, munkanapokban, hónapokban vagy években megállapított határidő esetén – nem lehet alkalmazni, ha a bírósághoz intézett beadványt legkésőbb a határidő utolsó napján elektronikus úton az informatikai követelményeknek megfelelően előterjesztették.

[200] Arra a kérdésre pedig, hogy az elektronikus úton történő benyújtás esetén egy beadványt mikor kell benyújtottnak tekinteni „A bírósági ügyvitel szabályairól” szóló 14/2002. (VIII.1.) IM rendelet (a továbbiakban: Bűsz.) 75/C. §-ának (5b) bekezdése adja meg a választ, amely szerint a beadványt akkor kell benyújtottnak tekinteni, ha az informatikai rendszer befogadás-visszaigazolást küldött, és adathordozón történő benyújtás esetén az adathordozót törvény által meghatározott határidőben nyújtották be.

[201] E rendelkezéseknek a 4/2003. Polgári jogegységi határozatban foglaltakkal való egybevetéséből pedig azt a következtetést lehet levonni, hogy elektronikus kapcsolattartás esetén a keresetlevél akkor is határidőben előterjesztettnek tekintendő, ha azt a napokban megállapított határidő utolsó napján, az informatikai követelményeknek megfelelően benyújtották a bírósághoz.

[202] Mindezekre tekintettel az ítéltábla – részítéletével – az elsőfokú bíróságnak a felpereseknek a II-XV. rendű alperesek elleni keresetét elbíráló rendelkezéseit a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján, helyes indokai szerint hagyta helyben, a Pp. 386. §-ának (4) bekezdésében foglaltakra is figyelemmel.

[203] A fellebbezés nem vezetett eredményre, emiatt a felperesek terhén marad a megtérítési kötelezettséggel nem érintett, a fellebbezési illetékből és a másodfokú eljárással felmerült ügyvédi költségből eredő másodfokú perköltségük [Pp. 83. § (5) bekezdés].

[204] Ugyanakkor a felperesek kötelesek megtéríteni a II-XV. rendű alperesek által felszámított, a másodfokú eljárással felmerült ügyvédi munkadíjat mint perköltséget a Pp. 83. § (1) bekezdése szerint. Az ítéltábla a másodfokú eljárással felmerült ügyvédi munkadíjak összegét „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése alapján határozta meg a II-VIII., valamint a XIII-XV. rendű alperesek vonatkozásában, míg a IX-XII. rendű

alperesek tekintetében – figyelembe véve a Pp. 82. § (3) bekezdését – a felszámítottnál magasabb összegű költséget javukra nem vehetett figyelembe. Bár az alperesek a teljes pertárgyértéket figyelembe véve számították fel a másodfokú eljárással felmerült perköltségüket, azonban az ítéltábla a Pp. 82. §-ának (2) bekezdése alapján a felperesi pertársak perbeli érdekeltisége arányában határozta meg annak mértékét, figyelemmel arra, hogy a felperesi pertársaság a Pp. 37. §-ának *b)* pontja szerint minősült.

Debrecen, 2021. november 10.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit s.k. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos s.k. előadó bíró,
Szilágyiné dr. Karsai Andrea s.k. bíró